

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA LUBELSKIEGO

Lublin, dnia 28 grudnia 2020 r.

Poz. 6911

Sygn. akt II SA/Lu 21/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2020 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie w składzie następującym:

Przewodniczący	Sędzia NSA Grażyna Pawlos-Janusz
Sędziowie	Sędzia WSA Joanna Cylc-Malec Asesor sądowy Jerzy Parchomiuk (sprawozdawca)
Protokolant	Sekretarz sądowy Agata Jakimiuk

po rozpoznaniu w Wydziale II na rozprawie w dniu 30 czerwca 2020 r.

sprawy ze skargi Prokuratora Rejonowego w Janowie Lubelskim

na uchwałę nr VII/39/2019 Rady Miejskiej w Modliborzycach z dnia 25 kwietnia 2019 r. w sprawie wyboru metody ustalenia opłaty oraz ustalenia stawek opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi

stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały w części obejmującej:

- § 1 ust. 2 pkt 1 w zakresie słów: „zamieszkujących w gospodarstwie domowym”,
- § 1 ust. 2 pkt 2 w zakresie słów: „zamieszkujących w gospodarstwie domowym”,
- § 1 ust. 3 w zakresie słów: „w gospodarstwie domowym”.

Na oryginale właściwe podpisy; za zgodność z oryginałem.

Uzasadnienie

Prokurator Rejonowy w Janowie Lubelskim wniósł skargę na uchwałę nr VII/39/2019 Rady Miejskiej w Modliborzycach z dnia 25 kwietnia 2019 r. w sprawie wyboru metody ustalenia opłaty oraz ustalenia stawek opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi.

Zgodnie z § 1 ust. 1 zaskarżonej uchwały opłata za gospodarowanie odpadami komunalnymi, odbieranymi od właścicieli nieruchomości, na których zamieszkują mieszkańcy, pobierana przez Gminę Modliborzycze, będzie obliczana w oparciu o liczbę mieszkańców zamieszkujących daną nieruchomość, z zastrzeżeniem ust. 2, 3 i 4. W § 1 ust. 2 uchwały ustalono stawki opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi zbieranymi i odbieranymi w sposób selektywny: (1) na terenach miejskich Gminy Modliborzycze w wysokości 15,50 zł miesięcznie od jednego mieszkańca w stosunku do pierwszych sześciu osób zamieszkujących w gospodarstwie domowym; (2) na terenach wiejskich Gminy Modliborzycze w wysokości 14,00 zł miesięcznie od jednego mieszkańca w stosunku do pierwszych sześciu osób zamieszkujących w gospodarstwie domowym. Zgodnie z § 1 ust. 3 uchwały, w przypadku określonym w ust. 2, jeżeli liczba osób w gospodarstwie domowym,

zamieszkujących daną nieruchomość, przekracza sześć osób, to w stosunku do siódmej i każdej kolejnej osoby opłata będzie liczona w wysokości 7,50 zł miesięcznie od jednego mieszkańca z terenu miejskiego oraz 7,00 zł miesięcznie od jednego mieszkańca z terenu wiejskiego. Z kolei w § 1 ust. 4 uchwały ustalono wyższe stawki opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi zbieranymi i odbieranymi w sposób nieselektywny: (1) na terenach miejskich Gminy Modliborzyce w wysokości 31,00 zł miesięcznie od jednego mieszkańca, (2) na terenach wiejskich Gminy Modliborzyce w wysokości 28,00 zł miesięcznie od jednego mieszkańca.

Prokurator zarzucił w skardze naruszenie art. 6k ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 6j ust. 1 pkt 1 i ust. 2a ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2019 r., poz. 2010; dalej jako: u.c.p.g.), polegające na przekroczeniu delegacji ustawowej i zawartych w niej granic swobody regulacyjnej poprzez zróżnicowanie stawek opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi, ustalonej metodą od liczby mieszkańców zamieszkujących daną nieruchomość, według nieprzewidzianego w ustawie kryterium liczby osób w gospodarstwie domowym. W związku z tym wniósł o stwierdzenie nieważności zaskarżonej uchwały w zakresie jej § 1 ust. 2 i 3.

W uzasadnieniu skargi Prokurator stwierdził, że w stanie prawnym obowiązującym do dnia 31 stycznia 2015 r. dopuszczalne było różnicowanie stawek opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi ze względu na liczbę osób w gospodarstwie domowym. W stanie prawnym obowiązującym w dacie uchwalenia zaskarżonej uchwały, jak również obecnie podstawą różnicowania stawek opłaty przez radę gminy jest wyłącznie upoważnienie wynikające z art. 6j ust. 2a u.c.p.g., zawierające zamknięty katalog przesłanek różnicowania opłat. W katalogu tym ustawodawca nie wymienił przesłanki w postaci liczby osób w gospodarstwie domowym. Oznacza to, że niezależnie od wybranej metody ustalenia opłaty brak jest możliwości różnicowania stawki tej opłaty w zależności od liczby osób w gospodarstwie domowym. Rada Miejska w Modliborzycach zastosowała zatem niezgodny z prawem sposób ustalenia stawki opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi. Rada błędnie utożsamiła przewidziane w art. 6j ust. 2a u.c.p.g. pojęcie „liczby mieszkańców zamieszkujących nieruchomość” z kryterium liczby osób w gospodarstwie domowym, a ponadto wprowadziła nieznanne ustawie kryterium podziału gospodarstw domowych na kategorie zależne od liczby osób w nich zamieszkujących i zróżnicowała na tej podstawie wysokości stawki opłaty za gospodarowanie odpadami.

W odpowiedzi na skargę Burmistrz Modliborzyc wniósł o jej oddalenie.

Uzasadniając swoje stanowisko organ wskazał, że w świetle przepisów art. 6j i art. 6k u.c.p.g., w przypadku wyboru metody ustalenia opłaty w oparciu o liczbę mieszkańców zamieszkujących daną nieruchomość, istnieje możliwość różnicowania stawki tej opłaty w zależności od liczby osób w gospodarstwie domowym, zamieszkujących daną nieruchomość, odbierania odpadów z terenów wiejskich lub miejskich. W ocenie organu kryterium „liczby mieszkańców zamieszkujących nieruchomość” jest niewątpliwie pojęciem szerszym i obejmuje także „gospodarstwa domowe”, których wielkość zależy od liczby osób wspólnie zamieszkujących. Błędne jest zatem stanowisko Prokuratora, że liczba mieszkańców, o której mowa w art. 6j ust. 2a u.c.p.g. odnosi się wyłącznie do liczby mieszkańców zamieszkujących nieruchomość, a nie liczby mieszkańców tworzących, czy zamieszkujących gospodarstwo domowe. Chybione jest zatem twierdzenie skarżącego, że Rada przewidziała możliwość zróżnicowania stawek opłaty za odbiór odpadów w sposób nieprzewidziany w ustawie oraz wprowadziła nieznanne ustawie kryterium podziału gospodarstw domowych na kategorie zależne od liczby osób w nich zamieszkujących.

Ponadto organ wskazał, że gdyby uznać słuszność stanowiska Prokuratora, to wniosek o stwierdzenie nieważności uchwały w zakresie § 1 ust. 2 w całości jest zbyt daleko idący w stosunku do zarzutów skargi. W przypadku uznania zasadności stanowiska skarżącego stwierdzenie nieważności zaskarżonej uchwały powinno nastąpić w części § 1 ust. 2 pkt 1 i pkt 2 jedynie w zakresie słów: „zamieszkujących w gospodarstwie domowym”. W pozostałym zakresie - nawet gdyby przyznać rację skarżącemu - brak jest jakichkolwiek podstaw do stwierdzenia nieważności uchwały w części § 1 ust. 2 pkt 1 w zakresie wysokości miesięcznej stawki opłaty od jednego mieszkańca w stosunku do pierwszych sześciu osób na terenach miejskich Gminy Modliborzyce oraz § 1 ust. 2 pkt 2 w zakresie wysokości miesięcznej stawki opłaty od jednego mieszkańca w stosunku do pierwszych sześciu osób na terenach wiejskich Gminy Modliborzyce. Uwzględnienie wniosku o stwierdzenie nieważności uchwały w zakresie § 1 ust. 2 w całości spowoduje, że począwszy od miesiąca lipca 2019 r. brak będzie określonej jakiegokolwiek stawki opłaty miesięcznej za gospodarowanie odpadami komunalnymi zbieranymi i odbieranymi w sposób selektywny od mieszkańców zarówno terenów miejskich

oraz wiejskich Gminy. Uchwała będzie zatem określać jedynie metodę ustalenia opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi (§ 1 ust. 1 zaskarżonej uchwały) oraz stawkę opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi, jeżeli odpady nie są zbierane i odbierane w sposób selektywny (§ 1 ust. 4 w/w uchwały). Podobnie w przypadku wniosku skarżącego o stwierdzenie nieważności uchwały w zakresie § 1 ust. 3 uchwały, wniosek ten jest zbyt daleko idący biorąc pod uwagę zarzuty podniesione w skardze. W przypadku zasadności stanowiska strony skarżącej stwierdzenie nieważności zaskarżonej uchwały powinno nastąpić w części § 1 ust. 3 jedynie w zakresie słów: „w gospodarstwie domowym”.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie zważył co następuje:

Skarga zasługuje na uwzględnienie, gdyż uchwała nr VII/39/2019 Rady Miejskiej w Modliborzycach z dnia 25 kwietnia 2019 r. w sprawie wyboru metody ustalenia opłaty oraz ustalenia stawek opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi, w zakresie wskazanym w skardze, jest dotknięta istotnymi naruszeniami prawa, skutkującym koniecznością stwierdzenia jej nieważności w zaskarżonej części, na podstawie art. 147 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r., poz. 2325, ze zm.; dalej jako u.s.g.) oraz art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2019 r., poz. 506, ze zm.; dalej jako: u.s.g.).

Istota sprawy odnosi się do oceny dopuszczalności zastosowania przez Radę zróżnicowania stawek opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi w oparciu o kryterium liczby osób zamieszkujących w gospodarstwie domowym.

Wypada przypomnieć na wstępie, że akty prawa miejscowego (do jakich należy zaskarżona uchwała) mogą być stanowione wyłącznie na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie (art. 94 Konstytucji RP). Treść regulacji zawartej w danym akcie prawa miejscowego musi wynikać z upoważnienia ustawowego i nie może przekraczać zakresu tego upoważnienia. Samodzielność organów gminy w zakresie stanowienia prawa miejscowego zależy od rodzaju aktu – inny jest zakres swobody regulacyjnej w przypadku aktów ustrojowych (art. 40 ust. 2 u.s.g.), inny w przypadku przepisów porządkowych (art. 40 ust. 3 u.s.g.), a jeszcze inny w przypadku tzw. aktów wykonawczych (art. 40 ust. 1 u.s.g.), z jakim mamy do czynienia w rozpoznawanej sprawie.

Przy tego rodzaju przepisach prawa miejscowego (wykonawczych, a nie porządkowych) ustawodawca w różny sposób formułuje zakres upoważnienia. Czasami, jak w przypadku miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, mamy do czynienia z bardzo szerokim zakresem upoważnienia ustawowego i wynikającej stąd bardzo dużej samodzielności organów gminy przy tworzeniu prawa miejscowego (mowa tam o samodzielności planistycznej gminy, oczywiście mającej pewne granice). W badanym przypadku mamy do czynienia z nader ścisłym zdeterminowaniem kompetencji gminy upoważnieniem ustawowym.

W świetle art. 6j ust. 1 u.p.c.g., w przypadku nieruchomości, na których zamieszkują mieszkańcy, opłata za gospodarowanie odpadami komunalnymi stanowi iloczyn: (1) liczby mieszkańców zamieszkujących daną nieruchomość, lub (2) ilości zużytej wody z danej nieruchomości, lub (3) powierzchni lokalu mieszkalnego, - oraz stawki opłaty ustalonej na podstawie art. 6k ust. 1. Rada gminy może w przypadku takiej nieruchomości uchwalić jedną stawkę opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi od gospodarstwa domowego (ust. 2). Ponadto rada może zróżnicować stawki opłaty w zależności od powierzchni lokalu mieszkalnego, liczby mieszkańców zamieszkujących nieruchomość, odbierania odpadów z terenów wiejskich lub miejskich, a także od rodzaju zabudowy. Rada gminy może stosować łącznie różne kryteria różnicujące stawki opłaty (ust. 2a).

Z brzmienia przytoczonych przepisów wynika, że upoważnienie zawarte w przepisach ustawy o utrzymaniu czystości bardzo mocno determinuje treść możliwych rozwiązań przyjętych w aktach prawa miejscowego. Gmina nie może wybrać dowolnej metody, lecz jedną z czterech przewidzianych przez ustawodawcę (metoda liczby mieszkańców zamieszkujących daną nieruchomość; metoda ilości zużytej wody z danej nieruchomości; metoda powierzchni lokalu mieszkalnego; metoda jednej stawki od gospodarstwa domowego). Nie może również swobodnie dobierać stawek i łączyć je dowolnie z metodami ustalania opłat. Ustawodawca ściśle określił w upoważnieniu ustawowym kryteria różnicowania (ust. 2a).

Sąd podziela stanowisko skarżącego Prokuratora, że zastosowanie jako kryterium różnicowania stawki za gospodarowanie odpadami liczby mieszkańców zamieszkujących w gospodarstwie domowym wykracza poza zakres upoważnienia ustawowego (art. 6j ust. 2a u.p.c.g.).

Po pierwsze, Sąd podziela wyrażany w orzecznictwie pogląd, że w stanie prawnym obowiązującym od 1 lutego 2015 r. (który ma zastosowanie do oceny legalności zaskarżonej uchwały) nie ma możliwości

zróznicowania stawki opłaty w przypadku wyboru metody jednej stawki od gospodarstwa domowego (art. 6j ust. 2 u.p.c.g.). Sąd zgadza się w pełni stanowiskiem Naczelnego Sądu Administracyjnego zawartym w powoływanym przez Prokuratora wyroku z 6 maja 2016 r. (II FSK 16/16). Taki sam pogląd był wyrażany również w innych orzeczeniach - m.in. w wyroku WSA w Rzeszowie z 9 lipca 2015 r. (I SA/Rz 499/15), wyroku WSA w Łodzi z 29 listopada 2016 r. (I SA/Łd 857/16; powoływany w skardze), wyroku WSA w Bydgoszczy z 16 maja 2018 r. (SA/Bd 241/18), wyroku WSA w Gdańsku z 22 października 2019 r. (I SA/Gd 1460/19), wyroku NSA z 19 lutego 2019 r. (II FSK 3267/18).

Trafnie w tych orzeczeniach wyjaśnia się, że możliwość zróznicowania stawki, przewidziana w art. 6j ust. 2a u.p.c.g. wyraźnie odnosi się tylko do niektórych parametrów obliczania opłaty takich jak ilość mieszkańców czy powierzchnia lokalu mieszkalnego, a więc tych, o których mowa w ust. 1. Pozostałe przesłanki zróznicowania stawki przewidziane w tym przepisie w żadnym wypadku nie wiążą się z wielkością gospodarstwa domowego, a położeniem nieruchomości i jej rodzajem. W związku z tym, skoro w zaskarżonej uchwale Rada Miejska skorzystała z możliwości ustalenia jednej stawki od gospodarstwa domowego, to nie miała możliwości dalszego zróznicowania stawki. Jak podkreśla się w powoływanym orzecznictwie, w art. 6j ust. 1 ustawodawca posługuje się pojęciem opłaty, jako iloczynu podstawy i stawki, a w art. 6j ust. 2 pojęciem opłaty jako jednej stawki od podstawy (gospodarstwa domowego).

Po drugie, w katalogu dopuszczalnych kryteriów zróznicowania stawek (art. 6j ust. 2a u.p.c.g., ustawodawca nie przewidział przyjętego przez Radę kryterium „liczby osób tworzących gospodarstwo domowe”. W ślad za powoływanym orzecznictwem należy zdecydowanie stwierdzić, że z żadnego przepisu ustawy o utrzymaniu czystości nie wynika również upoważnienie dla rady gminy do wprowadzenia w ramach metody wymienionej w art. 6j ust. 2 u.p.c.g., dodatkowego kryterium, jakim jest podział gospodarstw domowych na kategorie zależne od liczby osób w nich zamieszkujących i zróznicowanie na tej podstawie wysokości stawki opłaty.

W katalogu dopuszczalnych kryteriów różnicujących stawki jest wymienione kryterium liczby osób zamieszkujących nieruchomość, jednak nie jest to absolutnie kryterium tożsame z zastosowanym przez gminę kryterium liczby osób w gospodarstwie domowym. Chybiony jest argument Rady, przywołany w odpowiedzi na skargę, że zastosowane w uchwale kryterium liczby osób zamieszkujących gospodarstwo domowe jest tożsamy z ustawowym kryterium liczby mieszkańców danej nieruchomości. Jak trafnie wskazał NSA w wyroku w sprawie II FSK 16/16, przewidziane w ustawie pojęcia „liczby mieszkańców zamieszkujących daną nieruchomość” nie można utożsamiać z zastosowanym w niniejszej uchwale pojęciem gospodarstwa domowego, gdyż osoby zamieszkujące nieruchomość nie muszą tworzyć ze sobą gospodarstwa domowego. Błądność argumentacji Rady wskazuje prosty przykład: w przypadku jednej nieruchomości wielolokalowej (gdy nie została wyodrębniona własność lokali) mieszkańcy danej nieruchomości wchodzi w skład wielu odrębnych gospodarstw domowych. Podobnie: w dużym domu mieszkalnym, np. tzw. dwurodzinnym, który stanowi formalnie część składową jednej nieruchomości gruntowej, mogą zamieszkiwać dwie rodziny, tworzące dwa różne gospodarstwa domowe. Znowż zatem widać, że liczba mieszkańców zamieszkujących nieruchomość nie pokrywa się z liczbą członków poszczególnych gospodarstw domowych.

Sąd ocenia legalność zaskarżonej uchwały według stanu prawnego i brzmienia upoważnienia ustawowego obowiązującego w dacie jej uchwalenia (25 kwietnia 2019 r.). Na marginesie jedynie można zauważyć, że możliwość zróznicowania stawek opłaty za gospodarowanie odpadami przy wyborze metody odwołującej się do kryterium gospodarstwa domowego, istniała w stanie prawnym obowiązującym w okresie od 6 marca 2013 r. (art. 1 pkt 2 lit. b ustawy z dnia 25 stycznia 2013 r. o zmianie ustawy o utrzymaniu w czystości i porządku w gminach; Dz. U. z 2013 r., poz. 228) do 31 stycznia 2015 r. (art. 1 pkt 14 lit. c ustawy z dnia 28 listopada 2014 r. o zmianie ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach oraz niektórych innych ustaw; Dz. U. z 2015 r., poz. 87). W okresie tym możliwość zróznicowania stawek przy tej metodzie można było wywodzić z treści art. 6k ust. 4 u.p.c.g., zgodnie z którym rada gminy określając warunki opłat zgodnie z metodą, o której mowa w art. 6j ust. 1 i 2, może zróznicować stawki opłat, wprowadzać zwolnienia przedmiotowe, ustanawiać dopłaty dla właścicieli nieruchomości, o których mowa w art. 6c ust. 1, spełniających ustalone przez nią kryteria lub określić szczegółowo zasady ustalania tych opłat. Zróznicowanie było zatem dopuszczalne zarówno przy zastosowaniu metod z ust. 1, jak i metod z ust. 2 art. 6j u.p.c.g. Takie też poglądy wyrażano ówczesnie w orzecznictwie NSA (por. wyrok NSA z 6 października 2015 r. II FSK 1797/15), tym niemniej jednak pogląd ten był wyrażany w stanie prawnym obowiązującym do końca stycznia 2015 r. i odwoływał się właśnie do ówczesnego brzmienia art. 6k ust. 4 u.p.c.g. (na co zwraca uwagę NSA w wyroku w sprawie II FSK 16/16). W nowym stanie prawnym pogląd ten stracił rację bytu. Od 1 lutego 2015 r. art. 6k ust. 4 u.p.c.g. zmienił całkowicie

brzmienie: rada gminy, w drodze uchwały, może zwolnić w całości lub w części z opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi właścicieli nieruchomości, na których zamieszkują mieszkańcy, w części dotyczącej gospodarstw domowych, w których dochód nie przekracza kwoty uprawniającej do świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej, o której mowa w art. 8 ust. 1 lub 2 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej. W aktualnym stanie prawnym nie ma żadnych podstaw prawnych do wprowadzania przez radę gminy liczby osób zamieszkujących w gospodarstwie domowym jako kryterium różnicującego stawki opłat za gospodarowanie odpadami (zob. też szeroką analizę wpływu zmian normatywnych na dopuszczalność zróżnicowania stawek opłat przez radę gminy w powoływanych wyrokach NSA w sprawach II FSK 16/16 i II FSK 3267/18).

W działaniach Rady (pomimo braku argumentów wyjaśniających zróżnicowanie stawek w tym zakresie w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały) można odczytać intencje realizowania pewnych założeń polityki społecznej na obszarze gminy, w postaci wsparcia gospodarstw domowych składających się z dużej liczby mieszkańców (zastosowana stawka obniża realne obciążenie ekonomiczne opłatą w gospodarstwach liczących sześć i więcej osób).

Analizując sprawę z tej perspektywy należy zauważyć, że kwestie realizowania polityki społecznej nie mogą prowadzić do przypisywania radzie kompetencji do regulowania kwestii opłat za gospodarowania odpadami w sposób wykraczający poza zakres upoważnienia ustawowego. Jak wskazano wyżej, w rozpoznawanej sprawie upoważnienie ustawowe w odniesieniu do zróżnicowania stawek opłat jest dość sztywne i daje niewielkie pole manewru regulacyjnego.

Ponadto, realizacja określonej polityki społecznej poprzez odpowiedni wybór metod ustalania i stawek opłat za usuwanie odpadów, jest w pełni możliwa nawet przy ścisłych ramach upoważnienia ustawowego. Po pierwsze, jeśli gmina chce wspierać gospodarstwa domowe wieloosobowe (niezależnie od dochodu), wystarczy, że wybierze metodę ustalania opłaty dla gospodarstwa domowego (ust. 2). Ta metoda z gruntu preferuje gospodarstwa wieloosobowe. W tym przypadku dopuszczalne jest stosowanie wyłącznie jednej stawki, dlatego taką samą opłatą poniesie gospodarstwo domowe składające się z kilku osób, jak i gospodarstwo domowe jednoosobowe. Preferencyjny dla gospodarstw wieloosobowych charakter tej metody jest od razu widoczny. Po drugie, jeśli gmina chce wspierać gospodarstwa domowe o niskich dochodach (niezależnie od liczby członków gospodarstwa), może zastosować zwolnienia, na podstawie art. 6k ust. 4.

Z powyższych rozważań wynika, że o ile wybór metody ustalenia opłaty w oparciu o liczbę mieszkańców danej nieruchomości jest prawidłowy, o tyle kryterium różnicujące wysokość stawek w postaci liczby osób w gospodarstwie domowym nie ma podstaw w treści art. 6j ust. 2a u.p.c.g. W konsekwencji konieczne jest stwierdzenie nieważności zaskarżonej uchwały w takiej części, w jakiej prawodawca miejscowy wykroczył poza zakres upoważnienia ustawowego.

Zakres, w jakim należy stwierdzić nieważność zaskarżonej uchwały podlega jednak pewnej korekcie w stosunku do wniosków Prokuratora (niewiązących dla Sądu), w tym zakresie zasadne jest stanowisko Organu. Skoro z powyższych rozważań wynika, że wadliwe jest tylko kryterium „gospodarstwa domowego”, po usunięciu tego fragmentu, pozostała treść przepisów § 1 ust. 2 pkt 1 i 2 oraz § 1 ust. 3 będzie zgodna z treścią upoważnienia ustawowego. Należało zatem stwierdzić nieważność § 1 ust. 2 pkt 1 zaskarżonej uchwały w zakresie słów: „zamieszkujących w gospodarstwie domowym”, § 1 ust. 2 pkt 2 zaskarżonej uchwały w zakresie słów: „zamieszkujących w gospodarstwie domowym” oraz § 1 ust. 3 zaskarżonej uchwały w zakresie słów: „w gospodarstwie domowym”

Mając na względzie powyższe, na podstawie art. 147 § 1 p.p.s.a. orzeczono jak w sentencji.

Na oryginale właściwe podpisy; za zgodność z oryginałem.